Oikeustapauskokoelma

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (kolmas jaosto)

26 päivänä maaliskuuta 2026 *

Ennakkoratkaisupyyntö – Tavaramerkit – Direktiivi 2008/95/EY – 3 artiklan 1 kohdan g alakohta – Tavaramerkin rekisteröinnin esteet ja mitättömyysperusteet – Tavaramerkki, joka on omiaan johtamaan yleisöä harhaan – Ylelliset nahkatavarat – Tavaramerkki, joka sisältää numeron, jonka kohdeyleisö katsoo osoittavan yrityksen perustamisvuotta – Vetoaminen kyseisestä vuodesta kuluneen ajan vuoksi pitkäaikaiseen taitotietoon, joka takaa asianomaisen tavaran laadun ja luo mielikuvan arvokkuudesta – Harhaanjohtava ilmaus tavaran ominaisuuksista

Asiassa C-412/24,

jossa on kyse SEUT 267 artiklaan perustuvasta ennakkoratkaisupyynnöstä, jonka Cour de cassation (ylin yleinen tuomioistuin, Ranska) on esittänyt 5.6.2024 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut unionin tuomioistuimeen 10.6.2024, saadakseen ennakkoratkaisun asiassa

**Fauré Le Page Maroquinier SAS** ja

**Fauré Le Page Paris SAS**

vastaan

**Goyard ST-Honoré SAS,**

UNIONIN TUOMIOISTUIN (kolmas jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja C. Lycourgos sekä tuomarit O. Spineanu-Matei, S. Rodin (esittelevä tuomari), N. Piçarra ja N. Fenger,

julkisasiamies: N. Emiliou,

kirjaaja: A. Calot Escobar,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä esitetyn,

ottaen huomioon huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

– Fauré Le Page Maroquinier SAS ja Fauré Le Page Paris SAS, edustajanaan E. de Lamaze, avocat,

– Goyard ST-Honoré SAS, edustajanaan M. Le Guerer, avocat,

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

– Ranskan hallitus, asiamiehinään B. Dourthe, T. Stéhelin ja E. Timmermans,

– Euroopan komissio, asiamiehinään C. Auvret ja P. Němečková,

kuultuaan julkisasiamiehen 27.11.2025 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

**tuomion**

1 Ennakkoratkaisupyyntö koskee jäsenvaltioiden tavaramerkkilainsäädännön lähentämisestä 22.10.2008 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2008/95/EY (EUVL 2008, L 299, s. 25) 3 artiklan 1 kohdan g alakohdan tulkintaa.

2 Tämä pyyntö on esitetty asiassa, jossa vastakkain ovat Fauré Le Page Maroquinier SAS ja Fauré Le Page Paris SAS sekä Goyard ST-Honoré SAS ja joka koskee kahden sellaisen kansallisen tavaramerkin pätevyyttä, joiden haltija Fauré Le Page Paris on, niiden väitetysti harhaanjohtavan luonteen vuoksi.

## Asiaa koskevat oikeussäännöt

### *Unionin oikeus*

3 Direktiivi 2008/95 on kumottu ja korvattu jäsenvaltioiden tavaramerkkilainsäädännön lähentämisestä 16.12.2015 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä (EU) 2015/2436 (EUVL 2015, L 336, s. 1) 15.1.2019 alkavin vaikutuksin. Pääasian tosiseikkojen tapahtuma-ajan perusteella pääasiaan sovelletaan kuitenkin edelleen direktiiviä 2008/95.

4 Direktiivin 2008/95 3 artiklan, jonka otsikko on ”Rekisteröinnin esteet ja mitättömyysperusteet”, 1 kohdan g alakohdassa säädettiin seuraavaa:

”Seuraavia merkkejä ei saa rekisteröidä tai, jos ne on rekisteröity, ne on julistettava mitättömiksi:

– –

g) tavaramerkit, jotka ovat omiaan johtamaan yleisöä harhaan esimerkiksi tavaroiden tai palvelujen luonteen, laadun tai maantieteellisen alkuperän suhteen.”

### *Ranskan oikeus*

5 Teollis- ja tekijänoikeuskoodeksin (code de la propriété intellectuelle), sellaisena kuin sitä sovelletaan pääasiaan, L. 711-3 §:n c momentissa säädetään seuraavaa:

Tavaramerkiksi tai tavaramerkin osaksi ei voida hyväksyä merkkiä,

– –

c) joka on omiaan johtamaan yleisöä harhaan muun muassa tavaroiden tai palvelujen luonteen, laadun tai maantieteellisen alkuperän suhteen.”

**Pääasia ja ennakkoratkaisukysymykset**

6 Ranskan oikeuden mukaan perustetun yhtiön Maison Fauré Le Pagen, joka oli harjoittanut Pariisissa (Ranska) vuodesta 1716 lähtien aseiden, ammusten ja nahasta valmistettujen vaatetustarvikkeiden osto- ja myyntitoimintaa, liiketoiminta lopetettiin 27.11.1992, minkä seurauksena sen omaisuus siirrettiin kokonaisuudessaan sen ainoalle osakkeenomistajalle eli Saillard-yhtiölle.

7 Fauré Le Page Paris on Ranskan oikeuden mukaan perustettu yhtiö, joka on ollut merkittynä Pariisin kaupparekisteriin 14.10.2009 lähtien. Se osti 29.10.2009 Saillardilta ranskalaisen tavaramerkin ”Fauré Le Page”, jota koskevan rekisteröintihakemuksen Saillard oli tehnyt 5.6.1989 muun muassa seuraavia tavaroita varten: ”teräaseet; ampuma-aseet ja niiden osat; ammukset ja ampumatarvikkeet; räjähteet; ampuma-aseiden tuet ja jalustat; patruunat; nahat ja nahan jäljitelmät; matka-arkut ja -laukut”.

8 Fauré Le Page Paris teki 17.6.2011 hakemuksen kahden sellaisen ranskalaisen tavaramerkin rekisteröimiseksi, jotka sisälsivät merkinnän ”Fauré Le Page Paris 1717” muun muassa tavaroita ”nahat ja nahan jäljitelmät; matka-arkut ja -laukut; matkatavarat; käsilaukut” varten.

9 Goyard ST-Honoré, joka on Ranskan oikeuden mukaan perustettu yhtiö, joka valmistaa ja pitää kaupan matka- ja nahkatavaroita, haastoi 26.10.2012 Fauré Le Page Paris -yhtiön sekä – tavaramerkkien Fauré Le Page Paris 1717 käyttäjänä – Fauré Le Page Maroquinier -yhtiön (jäljempänä yhdessä Fauré Le Page -yhtiöt) oikeuteen, jotta asianomaiset tavaramerkit julistettaisiin mitättömiksi, koska ne olivat sen mukaan harhaanjohtavia.

10 Cour d’appel de Paris (Pariisin ylioikeus, Ranska) hylkäsi 4.10.2016 antamallaan tuomiolla Goyard ST-Honorén tekemän valituksen ensimmäisessä oikeusasteessa annetusta tuomiosta, jolla sen vaatimukset oli hylätty.

11 Cour de cassation (ylin yleinen tuomioistuin, Ranska) kumosi kyseisen tuomion 27.6.2018 antamallaan tuomiolla.

12 Cour d’appel de Paris, johon cour de cassation oli palauttanut asian, julisti 23.11.2021 antamallaan tuomiolla riidanalaiset tavaramerkit mitättömiksi, koska ne voivat aiheuttaa vakavan vaaran siitä, että kuluttajaa johdetaan harhaan.

13 Kyseisessä tuomiossa cour d’appel de Paris katsoi, että riidanalaisissa tavaramerkeissä oleva ilmaisu ”Paris 1717” viittasi Maison Fauré Le Pagen sijaintiin ja perustamisajankohtaan ja se oli omiaan saamaan yleisön uskomaan, että liiketoimintaa oli harjoitettu yhtäjaksoisesti vuodesta 1717 lähtien ja että alkuperäisyrityksestä oli siirretty taitotietoa Fauré Le Page Paris’lle, mikä kohdeyleisön näkökulmasta takasi kyseisillä tavaramerkeillä varustettujen tavaroiden laadun. Kyseinen tuomioistuin totesi lisäksi, että Maison Fauré Le Page oli lopettanut aseiden, ammusten ja vaatetustarvikkeiden osto- ja myyntitoimintansa vuonna 1992, joten vuonna 2009 perustettu yhtiö Fauré Le Page Paris ei ollut jatkanut alkuperäistä liiketoimintaa. Kyseinen tuomioistuin

lisäsi, että Fauré Le Page -yhtiöiden kaupan pitämien kaltaisten ylellisten nahkatavaroiden keskivertokuluttajalle hyvin vanhan taitotiedon hyödyntäminen oli ratkaiseva tekijä ostopäätöksessä.

14 Fauré Le Page -yhtiöt valittivat kyseisestä tuomiosta Cour de cassationiin, joka on ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin.

15 Fauré Le Page -yhtiöt väittävät kyseisessä tuomioistuimessa muun muassa, että jotta tavaramerkkiä voitaisiin pitää harhaanjohtavana, sen on oltava omiaan johtamaan kuluttajaa harhaan tällä tavaramerkillä varustettujen tavaroiden tai palvelujen ominaisuuksien eikä sen haltijan ominaisuuksien suhteen. Riidanalaisissa tavaramerkeissä ei niiden mukaan kuvata mitään näillä tavaramerkeillä varustettujen nahkatavaroiden erityistä ominaisuutta, vaan ne välittävät korkeintaan yleisen käsityksen laadusta, joten niitä ei voida pitää harhaanjohtavina direktiivin 2008/95 3 artiklan 1 kohdan g alakohdassa, joka on saatettu osaksi Ranskan oikeutta teollis- ja tekijänoikeuskoodeksin L. 711-3 §:n c momentilla, tarkoitetulla tavalla.

16 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin katsoo, että cour d'appel de Paris'n hyväksymä tulkinta, jonka mukaan on harhaanjohtavaa, että merkki, jonka tavaramerkiksi rekisteröintiä haetaan, antaa vääriä tietoja yrityksestä, joka pitää kaupan kyseisellä tavaramerkillä varustettuja tavaroita tai palveluja, mistä keskivertokuluttaja päättelee, että kyseiset tavarat tai palvelut ovat erityisen laadukkaita tai arvokkaita, voisi olla direktiivin 2008/95 3 artiklan 1 kohdan g alakohdan mukainen.

17 Kyseinen tuomioistuin katsoo lisäksi, ettei tavaramerkin harhaanjohtavuus tarkoita ainoastaan sitä, että pelkästään kyseisellä tavaramerkillä varustettujen tavaroiden tai palvelujen ominaisuuksista annetaan harhaanjohtava viesti, vaan se voi myös perustua tavaramerkin haltijayrityksen omiin ominaisuuksiin ja muun muassa sen pitkään ikään, koska kuluttaja voi päätellä näin annetuista virheellisistä tiedoista, että kyseisellä tavaramerkillä varustettu tavara on tietyssä määrin laadukas tai arvokas, ja nämä tekijät voivat vaikuttaa hänen ostopäätökseensä.

18 Tältä osin se muistuttaa, että 23.4.2009 annetun tuomion Copad (C-59/08, EU:C:2009:260, 24–26 kohta) mukaan prestiisituotteiden laatua ei pidä arvioida ainoastaan niiden aineellisten ominaisuuksien perusteella, vaan huomioon on otettava myös kiehtovuus ja arvokkuutta koskeva mielikuva, joka antaa niille ylellisyyden tunnun.

19 Vaikka ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin myöntää, että 30.3.2006 annettua tuomiota Emanuel (C-259/04, EU:C:2006:215) voidaan tulkita siten, että tavaramerkki ei ole omiaan johtamaan yleisöä harhaan, jos sen välittämä väitetysti väärä tieto koskee tavaroita valmistavaa yritystä eikä itse tavaroita, se toteaa lisäksi, että kyseinen tuomio koski suunnittelijan nimestä muodostuvaa tavaramerkkiä koskevaa erityistilannetta, joten unionin tuomioistuimen kyseisessä tuomiossa esittämiä toteamuksia ei välttämättä voida ulottaa kyseisen tapauksen olosuhteita laajemmalle.

20 Ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen mukaan cour d'appel de Paris'n arvioinneista ilmenee, että Fauré Le Page -yhtiöiden kaupan pitämät tavarat kuuluvat ylellisten nahkatavaroiden alaan, että kohdeyleisö mieltää virheellisesti riidanalaiset tavaramerkit siten, että ne edellyttävät haltijaltaan useiden vuosisatojen olemassaoloa kyseisellä alalla, ja että näin välitetyt virheelliset tiedot voivat vaikuttaa kuluttajien päätökseen ostaa tällaisilla tavaramerkeillä varustettuja

tavaroita, koska ylellisten nahkatavaroiden kuluttajat kiinnittävät erityistä huomiota niitä kaupan pitävän yrityksen historiaan ja pitkäikäisyyteen ja päättelevät tästä, että kyseiset tavarat ovat erityisen laadukkaita ja arvokkaita.

21 Tässä tilanteessa Cour de cassation on päättänyt lykätä asian käsittelyä ja esittää unionin tuomioistuimelle seuraavat ennakkoratkaisukysymykset:

”1) Onko [direktiivin 2008/95] 3 artiklan 1 kohdan g alakohtaa tulkittava siten, että sen perusteella, että tavaramerkissä mainitaan keksitty [vuosiluku], jolla annetaan väärää tietoa tavaroiden valmistajan pitkäikäisyydestä, luotettavuudesta ja taitotiedosta ja näin ollen yhdestä mainittujen tavaroiden aineettomasta ominaisuudesta, on mahdollista todeta, että kuluttajaa johdetaan tosiasiallisesti harhaan tai että on olemassa riittävän vakava vaara siitä, että kuluttajaa johdetaan harhaan?

2) Mikäli ensimmäiseen kysymykseen vastataan kieltävästi, onko kyseistä artiklaa tulkittava siten, että
   a) tavaramerkkiä voidaan pitää harhaanjohtavana silloin, kun on olemassa vaara siitä, että sillä varustettujen tavaroiden ja palvelujen kuluttaja uskoo, että tavaramerkin haltija on valmistanut kyseisiä tavaroita vuosisatojen ajan, mikä synnyttää mielikuvan siitä, että kyseiset tavarat ovat arvokkaita, vaikka tämä ei pidä paikkaansa
   b) jotta voidaan todeta, että kuluttajaa johdetaan tosiasiallisesti harhaan tai että on olemassa riittävän vakava vaara siitä, että kuluttajaa johdetaan harhaan, mitä tavaramerkin harhaanjohtavuuden toteaminen edellyttää, tavaramerkissä on ilmoitettava riittävän tarkasti niiden tavaroiden ja palvelujen, joita varten se on rekisteröity, mahdolliset ominaisuudet siten, että kyseinen kuluttaja saadaan uskomaan, että tavaroilla ja palveluilla on tiettyjä ominaisuuksia, joita niillä ei todellisuudessa ole?”

## Ennakkoratkaisukysymysten tarkastelu

22 Kysymyksillään, joita on tarkasteltava yhdessä, ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedustelee lähinnä, onko direktiivin 2008/95 3 artiklan 1 kohdan g alakohtaa tulkittava siten, että kun tavaramerkki sisältää luvun, jonka kohdeyleisö on omiaan mieltämään osoitukseksi yrityksen perustamisvuodesta ja joka sen vuoksi, että kyseisestä vuodesta on kulunut aikaa, viittaa pitkäaikaiseen taitotietoon, joka takaa tavaroiden, joita varten tavaramerkki on rekisteröity, laadun ja luo mielikuvan niiden arvokkuudesta, vaikka tällaista pitkäaikaista taitotietoa ei ole olemassa, tästä voidaan päätellä, että kyseinen tavaramerkki on omiaan johtamaan yleisöä harhaan kyseisessä säännöksessä tarkoitetulla tavalla.

23 Direktiivin 2008/95 3 artiklan 1 kohdan g alakohdan mukaan tavaramerkkejä, jotka ovat omiaan johtamaan yleisöä harhaan esimerkiksi tavaroiden tai palvelujen luonteen, laadun tai maantieteellisen alkuperän suhteen, ei saa rekisteröidä tai, jos ne on rekisteröity, ne on julistettava mitättömiksi.

24 On muistutettava, että jotta kyseisen säännöksen mukaisesti voitaisiin todeta, että tavaramerkki on rekisteröity harhaanjohtamisen vaaraa koskevan epäämisperusteen vastaisesti, on osoitettava, että tavaramerkkihakemuksen kohteena oleva merkki aiheutti itsessään tällaisen vaaran, koska kyseisen merkin myöhemmällä hallinnoinnilla ei ole merkitystä (ks. vastaavasti tuomio 8.6.2017, W. F. Gözze Frottierweberei ja Gözze, C-689/15, EU:C:2017:434, 55 ja 56 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

25 Lisäksi mainitun säännöksen mukainen mitättömyys edellyttää, että käsiteltävän asian olosuhteiden perusteella todetaan, että yleisöä johdetaan tosiasiallisesti harhaan tai että on olemassa riittävän vakava vaara siitä, että yleisöä johdetaan harhaan (ks. vastaavasti tuomio 30.3.2006, Emanuel, C-259/04, EU:C:2006:215, 47 kohta ja tuomio 8.6.2017, W. F. Gözze Frottierweberei ja Gözze, C-689/15, EU:C:2017:434, 54 kohta).

26 Kuten julkisasiamies lähinnä totesi ratkaisuehdotuksensa 33–41 kohdassa ja kuten ilmenee sekä direktiivin 2008/95 3 artiklan 1 kohdan g alakohdan, joka sisältää esimerkinomaisen luettelon tavaroiden tai palvelujen ominaisuuksista, sanamuodosta että kyseisen säännöksen tavoitteesta, joka on se, että estetään harhaanjohtaminen, joka perustuu tavaramerkiksi rekisteröidyn merkin tai rekisteröintihakemuksen kohteena olevan merkin ominaisuuksiin, toteamuksen, jonka mukaan tavaramerkki on mainitussa säännöksessä tarkoitetulla tavalla ”omiaan johtamaan yleisöä harhaan”, on perustuttava harhaanjohtamiseen, joka liittyy tällä tavaramerkillä varustettujen tavaroiden tai palvelujen ominaisuuteen. Näin ollen direktiivin 2008/95 3 artiklan 1 kohdan g alakohdassa säädettyä rekisteröinnin estettä ja mitättömyysperustetta ei voida soveltaa muun muassa tapauksissa, joissa kyseessä oleva tavaramerkki on omiaan johtamaan yleisöä harhaan sen haltijan ominaisuuden muttei sillä varustettujen tavaroiden tai palvelujen ominaisuuden suhteen.

27 Kuten tämän tuomion 13 kohdasta ilmenee, käsiteltävässä asiassa on niin, että vaikka cour d’appel de Paris katsoi, että merkki, jossa vuosiluku yhdistetään kaupunkiin, voi tuoda kohdeyleisön mieleen tavaramerkin haltijan perustamisajankohdan ja -paikan, nämä kaksi osatekijää eivät sellaisinaan ole Fauré Le Page -yhtiöiden kaupan pitämien tavaroiden ominaisuuksia.

28 Tämän tuomion 20 kohdasta ilmenee kuitenkin, että kyseinen tuomioistuin katsoi myös, että kyseiset tavarat kuuluvat ylellisten nahkatavaroiden alaan, että kohdeyleisö mieltää virheellisesti riidanalaiset tavaramerkit siten, että niiden haltija esittää toimineensa useiden vuosisatojen ajan kyseisellä alalla, ja että näin välitetyt virheelliset tiedot voivat vaikuttaa kuluttajien päätökseen ostaa tällaisilla tavaramerkeillä varustettuja tavaroita, koska ylellisten nahkatavaroiden kuluttajat pitävät niitä kaupan pitävän yrityksen historiaa ja pitkäikäisyyttä erityisen tärkeinä ja päättelevät tästä, että kyseiset tavarat ovat erityisen laadukkaita ja arvokkaita.

29 Kuten julkisasiamies lähinnä totesi ratkaisuehdotuksensa 43 kohdassa, se, että tavaramerkkiin sisällytetään luku, jonka kohdeyleisö mieltää yrityksen perustamisvuodeksi, voi mahdollisesti viitata erityiseen taitotietoon, jolla taataan tällä tavaramerkillä varustetun tavaran laatu ja joka auttaa antamaan sille arvokkuutta koskevan mielikuvan. Koska tavaran laatu on yksi direktiivin 2008/95 3 artiklan 1 kohdan g alakohdassa esimerkinomaisesti tarkoitetuista ominaisuuksista ja koska kyseinen laatu voi ylellisyystavaroiden alalla perustua myös tavaran kiehtovuuteen ja arvokkuutta koskevaan mielikuvaan (ks. vastaavasti tuomion 23.4.2009, Copad, C-59/08, EU:C:2009:260, 24 kohta), yleisön tosiasiallisen harhaanjohtamisen tai sen riittävän vakavan harhaanjohtamisen vaaran olemassaolo tässä säännöksessä tarkoitetulla tavalla voidaan todeta, kun ajallisesti näin kauas ulottuvaa taitotietoa ja näin ollen laatutaetta ja arvokkuutta koskevaa mielikuvaa, jotka siihen liittyvät tai jotka siihen perustuvat, ei ole olemassa.

30 Kansallisen tuomioistuimen tehtävänä on arvioida kaikkien käsiteltävään asiaan liittyvien seikkojen perusteella, mieltääkö kohdeyleisö tavaramerkeissä, joiden mitättömäksi julistamista on vaadittu, mainitun luvun yrityksen perustamisvuodeksi, ja viittaako se erityiseen, esimerkiksi pitkäaikaiseen taitotietoon, joka takaa tavaran, jota varten tavaramerkki on rekisteröity, laadun ja luo mielikuvan sen arvokkuudesta. Tässä yhteydessä kansallisen tuomioistuimen on tutkittava jokainen tavaramerkki kokonaisuudessaan ja otettava huomioon muun muassa tavaramerkeissä luvun 1717 lisäksi oleva sana ”Paris” sekä viesti, jonka ne välittävät kohdeyleisön keskuudessa.

31 Kaiken edellä esitetyn perusteella esitettyihin kysymyksiin on vastattava, että direktiivin 2008/95 3 artiklan 1 kohdan g alakohtaa on tulkittava siten, että kun tavaramerkki sisältää luvun, jonka kohdeyleisö on omiaan mieltämään osoitukseksi yrityksen perustamisvuodesta ja joka sen vuoksi, että kyseisestä vuodesta on kulunut aikaa, viittaa pitkäaikaiseen taitotietoon, joka takaa tavaroiden, joita varten tavaramerkki on rekisteröity, laadun ja luo mielikuvan niiden arvokkuudesta, vaikka tällaista ajallista taitotietoa ei ole olemassa, tästä voidaan päätellä, että kyseinen tavaramerkki on omiaan johtamaan yleisöä harhaan kyseisessä säännöksessä tarkoitetulla tavalla.

## Oikeudenkäyntikulut

32 Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely unionin tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä unionin tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (kolmas jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

**Jäsenvaltioiden tavaramerkkilainsäädännön lähentämisestä 22.10.2008 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2008/95/EY 3 artiklan 1 kohdan g alakohtaa**

**on tulkittava siten, että**

**kun tavaramerkki sisältää luvun, jonka kohdeyleisö on omiaan mieltämään osoitukseksi yrityksen perustamisvuodesta ja joka sen vuoksi, että kyseisestä vuodesta on kulunut aikaa, viittaa pitkäaikaiseen taitotietoon, joka takaa tavaroiden, joita varten tavaramerkki on rekisteröity, laadun ja luo mielikuvan niiden arvokkuudesta, vaikka tällaista ajallista taitotietoa ei ole olemassa, tästä voidaan päätellä, että kyseinen tavaramerkki on omiaan johtamaan yleisöä harhaan kyseisessä säännöksessä tarkoitetulla tavalla.**

Allekirjoitukset